

Jana Javorská

PROČ ŽENY NEKOUŘÍ
DOUTNÍKY

Jana Javorská

**PROČ ŽENY NEKOUŘÍ
DOUTNÍKY**

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Fotka na obálce: Maksim Šmeljov

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-088-5 (ePub)

978-80-7512-089-2 (mobipocket)

978-80-7512-090-8 (pdf)

ŠLAPKA

Zrovna jsem nejásala, když můj manžel začal pracovat jako řidič kamionu. Navíc trávil většinu času v zahraničí. Ale postupem doby jsem si zvykla a chod domácnosti si zařídila podle sebe. Takže nakonec to vypadalo, jako kdybych byla přes týden svobodná a, o víkendu, vzorná manželka.

Moje pubertální dětičky to přehlížely s klidným nezájmem o společný rodinný život. Ve finále to fungovalo tak, že během týdne mě měly spolehlivě na háku. I přes moje vyhrožování krutým desperátem, který se v pátek vrátí a zavede jim drsný režim, nehnuly ani brvou a házely na mě poznámky typu: „Matko neprud’!, Spolkni prášek!, Čekej!, Klídek!“ nebo „Arbeit macht frei,“ a podobné nejapné hlášky, které mě dokázaly spolehlivě vytočit do nepříčetnosti.

V ten moment jsem se měnila v rozběsněného Tyranosaura Rexe, pobíhala jsem po bytě a zuřivě se vším třískala a házela. Takže ve finále to vypadalo, jako kdyby bytem prolétl hurikán Katrina. Moje děti to jen komentovaly slovy: „Jasnej přechod“. A s kyselými výrazy v obličeji mě dál statečně ignorovaly. Já jsem si, pro změnu, pěkně uklidila ten svinčík, co Katrina s Rexem natropili, a pomalu jsem se u toho uklidnila.

O víkendu se ty vlezlé bestie (míněno moje děti a ne Katrinu s Rexem) vlísaly manželovi do přízně a škemraly, co že jim to přivezl, a tvrdily, jak moc se jim po něm stýskalo. Podle úspěšnosti dárku, pak setrvaly v jeho dosahu patřičnou dobu.

Když pak konečně přišla řada na mě, vyfasovala jsem tašku plnou smradlavého prádla. Zákonitě nezbyl čas na lísání, protože začal kolotoč praní, žehlení, vaření a nakupování, aby měl náš pán tvorstva vše nachystané k odjezdu. Za to mě občas poplácal po zadku a v noci poctil pětiminutovým sexem, na který jsem se musela patřičně přichystat, abych mu zahrála některou z jeho oblíbených: sestřičku, kurvičku nebo cudnou školačku.

Copak o to, sestřičku a kurvičku bych zmákla levou zadní, ale ta cudná školačka mi ve čtyřiceti pěti letech nějak nepřípadala moc reálná. Chtěla jsem ji nahradit paní učitelkou, ale na žádnou soudružku ze školních let neměl takové vzpomínky, aby ho vyrajcovaly k sexu. Jen já jsem si strašně moc přála, abych mohla vzít do ruky ukazovátka a naložit mu na holou, až by měl prdel rudou jako pavián v říji. Ale na těch pět minut, kdo by to řešil?

A tak se to opakovalo týden co týden, dokud jsem si nenašla milence. Jak jinak, než zase kamionáka. Jenže tenhle jezdil většinou po vnitrozemí a měl na mě po večerech čas. Hlavně jsem mu nemusela hrát žádné divadýlko, a sex nevypadal, jako inseminace krávy Milky za běhu.

Najednou čas plynul úplně jinak, a já ani nevěděla, jestli je pondělí nebo pátek. To jsem ještě netušila, jak ošklivě se mi moje bláhové rozpoložení mysli hodlá vymstít.

Byl pátek ráno, a můj miláček mi zavolal do práce, že dneska končí dřív, a jestli chci, můžu za ním přijet na okraj Prahy, na jednu čerpací stanici. Bude tam parkovat svůj nákladák, a pak si spolu můžeme zadovádet někde v hotelu.

Samozřejmě se mi rozblikaly všechny kontrolky, a bylo jasné, že dneska už nic neudělám. Vzala jsem si tedy půl dne volna a mazala fofrem domů. Rychle jsem provedla všechny zkrášlující procedury a pak jsem dostala skvělý nápad: udělám mu radost a vezmu si na sebe převlek šlapky. Je to jeden z nejoblíbenějších kousků mého manžela, a je mi naprosto jasné, že s ním musím zaručeně uspět.

Už jsem se těšila, jak bude příjemně překvapený, až mě uvidí v rudých podvazcích a děrovaném body. Prohlédla jsem se ještě jednou pro jistotu v zrcadle a zhodnotila svůj dokonalý převlek. Kam se na mě hrabou profesionálky. Vidět mě tak nějaký pasák na E55, určitě by mě s radostí zaměstnal.

Ve smlouvenou dobu jsem se přiřítla na benzinku, zaparkovala auto a rozhlédla se kolem po mém miláčkovi. V řadě na konci parkoviště jsem spatřila známé vozidlo a vyrazila k němu rázným krokem. Zkušeným skokem jsem se vyhoupla na stupačku, otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Kupodivu, miláček nikde.

„Hurá! Překvapím ho!“

Zalezla jsem dozadu na lehátko a začala se svlékat. Kolem auta jsem slyšela hovor, a bylo zřejmé, že každou chvíli přijde. Naaranžovala jsem se do pozice dokonalé šlapky a trpělivě roztouženě čekala.

Konečně se otevřely dveře, a řidič nastoupil do auta, nastartoval a jel přeparkovat.

Krčila jsem se na lehátku a mlčky čekala, až vypne motor. Ale co to? Náhle se zabouchly dveře, a cvaknul klíček. Opatrně jsem se vyhrabala z lehátka a rozhlížela se kolem auta. Nikde nikdo. Vezmu za kliku – zamčeno.

„Do prdele!“ zaklela jsem nahlas. V ten moment mi pípla na mobilu esemeska:

Miláčku musel jsem ještě naložit, zítra jedu záskokem Německo. Už to nestihnu. Promiň. Miluju tě.

„Sakra, že já kráva vlezla do jinýho auta?“

Pomalu jsem začala zkoumat věci kolem sebe. Všechny mi byly nějak povědomé. Pak mi to došlo! Můj manžel se vrátil domů! Byl pátek, a já uviděla známé auto. Vlezla jsem dovnitř v domnění, že je mého milence. Co teď? Nezbývalo mi nic jiného, než zavolat manželovi, aby si pro mě přijel. Udiveně otevřel dveře.

„Co tady, proboha, děláš?“

Nechápal, jak jsem se mohla vloupat do jeho miláčka.

„Chtěla jsem tě překvapit, když na to doma není klid,“ špitla jsem dotčeně, ale byla jsem ráda, že mě konečně vysvobodil. Mohla jsem tady skejsnout dva dny, a to by byl malér.

„Ale proč jsi vlezla tajně dovnitř?“ nechápal.

Poodhalila jsem mu plášť a ukázala jeho oblíbený kostým.

„Tak takhle je to! A já si celou dobu myslel, že pracuješ v kanceláři!“